

Theophilovi zpívám často Káju Gotta

Robert Neumann

Před rokem proletěl cílovou rovinou jako šíp, vzápětí si Theophilos užíval senzačního triumfu ve Velké pardubické. **Pavla Váňová**, manželka legendárního žokeje Josefa Váni, nezadržela slzy. V hlavě se jí promítla čtyřletá storička, během níž z nevladatelného neurotika stvořila šampiona. Kterému nejen před závody zpívá písničky Karla Gotta. „Theoušek je jako moje dítě, našli jsme si k sobě cestu,“ říká pyšně Váňová, která věří, že v nedělní 130. Velké její miláček znovu vyhraje.

■ Když k vám Theophilos na počátku sezony 2015 přišel, byl ale nezvladatelný...

Přišel k nám jako totálně nejdřitelné zvíře. Věděli jsme, že má dobrý původ, ale něco nebylo v pořádku. Musel zažít něco negativního. Zkusili jsme ho krátce po jeho příjezdu do rovinového dostihu v Meranu a stal se průšvih. Než na něj nasedl žokej, Theophilos vyskočil z paddocku mezi lidi.

■ Zalekla jste se, že jste špatně pořídili?

Určitě ne. K nám přišly za ty roky spousty nepoužitelných koní. Víme, jak pracujeme, co s nimi máme dělat. Koně jsou u nás od rána do večera venku. I blázní začínají být po roce u nás šťastní, v hlavě se jim přehodí věci do pozitivna. Například v Německu, kde byl Theophilos předtím, jsou koně zavěšeni. Jako lidé v kanceláři. Nevidí okolní svět. Jsou z nich magoři. Třídvačtyř hodin denně tráví v boxu, u nás celý den venku. To je pro psychiku strašně důležité. Z mnoha magorů jsme udělali vynikající koně.

■ Jak jste to dokázala s Theophilem?

Jeho psychika se během dvou roků začala napravovat. Začali

šťastný kůň, který se těší, že vyhraje. Na Theovi je luxusní svezení. Dřív jsem musela být ve střehu, dělal si, co chtěl. Chtěla jsem s ním jet na Vladař, skončila jsem s ním na druhé straně v Chyši.

■ Jak změna probíhala?

Davy zpočátku vůbec nedával, každá maličkost ho dokázala rozhodit. Byl vznětlivý. Nemusel chlapy, když někdo zakřičel, stál v pozoru. Prostě jsme si sedli. Neustále jsem na něj v klidu mluvila, přilnul ke mně. Začal cítit důvěru, ztratil nejistotu. Zůstal mi, sprátelili jsme se. Theo je pro mě jako člen rodiny, jako dítě. On chtěl být vždycky hodný. Jen v životě ho něco hodně zradilo. Bál

Z mnoha magorů jsme udělali vynikající koně

se, že dostane po čumáku. Nemohl se z toho dostat. Usměnila ho rutina, pravidelný režim. Milý přístup ho dal dohromady. A celodenní výběhy, které jsou nenahraditelné pro neurotiky.

■ To je podobné jako u lidí. Neurotici také potřebují zaběhlý režim.

Postupem času přilnul k lidem ze syndikátu (viz box), kteří ho začali navštěvovat. Zpočátku jich bylo dvacet, pak padesát, teď daleko přes dvě stě. Theo byl nejdřív ostražitý. Dneska za ním přijde dav lidí, ví, že dostane dobroty. Lidé ze syndikátu mu jdou poděkovat, dát mu najevo, že ho mají rádi. Lidí už se vůbec nebojí. Davy na závodističkách taky neřeší.

■ Jste pyšná, co jste s ním dokázala?

Během života jsem měla v rukách víc podobných koní. Cítím malinkou zásluhu. Tím, že vyhrál Velkou, že jsme to

Foto Pavel Mazák/CNC/Profimedia (2A)

Co je syndikát

Dostihy jsou drahým sportem, syndikáty ho dělají dosažitelným pro lidi, kteří koně milují, ale nemají dostatek financí, aby si ho mohli pořídit. Pokud se jich však spojí několik set, koupí si nebo pronajmou dohromady koně a společně ho jezdí navštěvovat ve stáji nebo mu fandit při dostizích. Největší tuzemský syndikát, který si pronajímá loňského vítěze Velké pardubické Theophila, má nyní přes 250 členů (www.dkfans.cz).

s ním v paddocku odvedla sto procentní práci. Aby tam nenaštal průšvih. Poprvé ho jezdil v Pardubicích náš učen holandského původu. Jakmile na Thea nasedl, šel na zadní a shodil ho. Je z toho krásná fotka. Držím Thea na vodítku, on se vzpíná do výšky. Když fotku viděli lidi, psali mi: Šéfové pouští draka. Theo vydržel dlouho stát na zadních, vypadal, že pouští draka. Jeden rok, co vyváděl... Lidé se chodili dívat jen na něj, na to divadlo, cirkus, co tam zase bude dělat.

Daleko líp se mi celý život pracuje s koňmi než s lidmi. Nejsou zákeřní

■ Teď jsou tedy zklamaní.

Snad se najde nějaký jiný blázen. (smích) Těší mě, že si Theo poslední dva roky užívá i vítězství, i jak mu lidé tleskají. Nese se do cíle, ví, že vyhrál. Tohle by měl zažít každý kůň. Umět vyhrávat, mít z toho radost. Jen mě mrzí, že pět let rychle uteklo, že už je mu deset. Že mu není o pět méně a není dobrý jako nyní.

■ Jak dlouho ještě může závodit na nejvyšší úrovni?

Dva tři roky. Železník vyhrál Velkou ve třinácti. Kež by Theo vydržel na vrcholu ještě tři roky. Šanci na hatrick ve Velké má. Dostal se do stavu, kdy se dokáže soustředit sám na sebe.

■ Nedávno se zranil žokej Josef Bartoš, který s Theophilem loni vyhrál Velkou pardubickou. Je pro vás velká nepřijemnost, že na obhájci v neděli sedět nebude?

Žokejové jsou profesionálové. Stačí jim, co jim o koni řekne trenér v paddocku. A toho se v dostihu drží. Zásadní problém to tedy není. Sedají dennodenně na dvacet jiných koní.

Láska ke koním Josefa Váňu a jeho manželku Pavlu spojuje. Ve stájích tráví celé dny.

jsem mu vybírat dostihy, kde jsou kratší vzdálenosti z paddocku na dráhu, abychom snížili riziko, že začne bláznit. Ale i loni před Velkou jsme zažili horké chvíle. V paddocku se lekl obrovské televizice, ve které byl přenos jiného dostihu. Theo se lekl běžících koní. Na naše požádání obrazovku vypnuli. Musím říct, že poslední rok je už naprostý profesionál. Začala ho bavit práce, dostihy,

spolu dotáhli tak daleko, že je z něj šampion. Některý kůň to má prostě dáno od boha, z některých nebude nic. Jiní zase talent nemají, ale vydrou si to. Dříví bez talentu dokážou víc než talentovaní machři. Tohle dobře poznám, odhadnu, na co který kůň má. Je to hodně podobné jako s lidmi.

■ Mohla byste se jako vedlejší pracovní poměr věnovat psychologii.

Hrozně mě tyhle věci baví. Mám dospělé děti, vím, co jsem si s nimi prošla. Každý ze synů je nadaný na něco jiného. Ví, co kluci potřebovali. U koní jsem skoro padesát let, když ráno přijdu do stáje, vím, co který potřebuje. Poznám hned, jak se věci mají. Ví, že tenhle se dneska špatně vyspal, něco je u něj jinak. Jako u dětí. Musím být dobrý psycholog. Daleko líp se mi ale celý život

pracuje s koňmi než s lidmi. Nejsou zákeřní. Lidé jsou vyčůraní, kůň vás nepošle někam. Ale abych se vrátila k Theovi.

Jsem na něj hrozně pyšná, že všechno zvládá. Theo se dostal do stavu, kdy je nad věcí, na dostih se těší. Nikdy ale nebude flegmatik. Asi mu i pomáhá, že mu zpívám.

■ Jakou písničku má nejraději?

Odrénujeme, jdeme domů v kroku, i já se nudím, tak si pozpívám. Nedávno bylo výročí úmrtí Karla Gotta, miluju jeho písničky. Theovi zpívám Káju. Nejvíce song Stokrát chválím čas. I v paddocku. Když ho vodím, než na něj nasedne žokej. Přestanu až ve chvíli, kdy na něj naskočí. Pustím ho, popřeju mu hodně štěstí a řeknu mu: Theo, to zvládneš. Loni před Velkou jsem mu zpívala také. Možná ho už ale tahle písnička nebude bavit... Ale ne, repertoár měnit nebudu. Jak se říká, co funguje, neměň. (smích)

■ Kdy jste poznala, že Theo může vyhrát Velkou?

Po dvou letech se začal projevoval jako hodně dobrý kůň. Máme ale za sebou příhodu z Pardubic, kdy z něj spadl žokej. Theo neběžel s ostatními dál. Přivedl nám ho jeden z žokejů. Když mi ho předával, poví-

dá mi: Paní Váňová, sedím na tribuně, jím párek, nějaký kůň za námi přišel na tribunu. Tak tady ho máte.

130. VELKÁ PARDUBICKÁ
SE SLAVIA POJIŠTVOU

SLAVIA
POJIŠTVOVA

■ Byla chvíle, kdy jste nad ním lámala hůl?

Nemyslela jsem si nikdy, že by nebyl dobrý v dostizích. Měla jsem velké obavy, abych

Foto PRAVO - Vlastimil Vacek

Josef Bartoš loni dovedl Theophila k vítězství ve Velké pardubické.